

behoeven te houden met de meeningen van: DÜRSEEN, MARTIN, MACKENRODT, KLOTZ, COHN (Giessen), SCHROEDER (Königsberg), REINECKE, GRIEBE, QUEISNER, HAUPT, SIPPEL (Frankfort), PFANNENSTIEHL, JACOBS (Brussel), PICHEVIN (Parijs), VON GUERARD (Dusseldorf) enz. enz. *In Nederland is nog nooit een geval van baringsstoornis ten gevolge van vaginofixatie waargenomen.* In het buitenland beperken zich de mededeelingen in den laatsten tijd tot een heel enkel geval. De SNOO ware dus m. i. dichter bij de waarheid geweest, indien hij had verklaard, *de baringsstoornissen na vaginofixatie hebben zoo goed als afgedaan*".

In aanmerking genomen en ondanks de weinige sympathie, welke de vaginofixatie bij ons te lande ondervindt, houde men het mij ten goede dat ik mij geheel aansluit bij de bovengenoemde schrijvers en de operatie blijf uitvoeren zoolang de oppositie blijft beperkt tot het uiten van beweringen zonder eenig bewijs van eigen ervaring of waarneming na goed uitgevoerde operaties. In het geheel deed ik ruim 120 vaginofixaties. De eerste 59 zijn door mij uitvoerig beschreven (*De Hysteropexia vaginalis*, Amsterdam, SCHELTEMA EN HOLKEMA 1902) evenals de later plaats gehad hebbende baringen. Het resultaat te dien opzichte was bijzonder gunstig. Alle bevallingen waren door collega's geleid, van hunne schriftelijke verklaring maakte ik melding. Van een „flatteeren van den balans" of van „statistiekmanoeuvres" kan dus geen sprake zijn. Later deed ik de operatie nog 60 keer, het laatst op 24 Sept. j.l. De ruimte van dit *Tijdschrift* laat hier uitvoerige mededeelingen niet toe, noch aangaande de wijze van opereeren door mij gevolgd, noch omtrent de gevallen door mij beschreven in bovenaangehaalde monographie. Ik hoop die later te kunnen geven. Alleen dit moge hier worden vermeld, dat reeds meer dan één van die geopereerden later zonder stoornis hebben gebaard en dat nu nog meer dan één (volgens mededeeling der behandelde collegae) zwanger is, wier bevalling ik zonder eenige vrees voor moeilijkheid tegemoet zie.

Leeuwarden, 10 November 1908.

Dr. J. F. SELHORST.

AMYLNITRIET-INADEMING BIJ BLOEDSPUWING.

Nu in den laatsten tijd het inademen van amylnitriet bij bloedspuwing vele warme aanhangers vindt en ook de proefnemingen op dieren het effect ervan begrijpelijk maken, schijnt het mij misschien niet zonder nut den practici den volgenden wenk te geven.

Het treft altijd onaangenaam, dat men niet onmiddellijk handelend kan optreden bij haemoptoë. Wil men amylnitriet toepassen, dan moet dit bij de hand zijn.

Ik liet $\frac{1}{2}$ à 1 gram amylnitriet in toegesmolten buisjes brengen, zooals die tegenwoordig voor steriele onderhuidsche inspuitingen veel in gebruik zijn en beschik daardoor altijd over amylnitriet in den kortst mogelijken tijd, terwijl ik ook den patiënten of hun omgeving zulk een buisje kan achterlaten voor het geval van herhaling.

Het is voor den patiënt en zijn omgeving een ware verademing, wanneer zij een middel tot eerste hulp aanstonds kunnen toepassen.

Utrecht, 4 November 1908.

A. H. SCHMIDT.